

Transskription af:

Obscuritas

7:4 Disciplens søn: Hvad skal jeg tro?

Vært og tilrettelægger: Louise Lindblad

Medvirkende: David Lindekilde, erhvervspsykolog. Kurt Lindekilde, læge, forfatter og astrolog. Martin Thygesen, leder af Kunst- og Filosoficentret Solvognen

Redaktør: Rikke Caroline Carlsen

Intro: Du lytter til en podcast fra Nationalmuseets mediehus Vores tid.

Louise Lindblad: Optrevling af Davids barndom er begyndt at komme ind under huden på mig på en måde, jeg ikke havde set komme. Jeg kan næsten føle et blik fra en anden verden, hvile på mig, når jeg vender hjem fra optagelserne på Fyn. Der er begyndt at ske underlige ting omkring mig, men nok mest i mig. Jeg er begyndt at lede efter tegn og sammenhænge, som helt sikkert er fuldstændig tilfældige. Måske lidt på samme måde som menneskeheden i årtusinder har lagt hoved bagover og fundet figurer og mønstre i stjernerne på nattehimlen.

Orthons stemme: Når menneskene i al almindelighed ser ud i rummet, synes de, at det er ufatteligt stort. Man regner med lysår, og man forfærdes over kolossale afstande.

Louise Lindblad: Selvom jeg godt ved, at det er tilfældigt. Så synes jeg, det er besynderligt, at Davids mor af alle føder en søn på Jesus fødselsdag. En søn, som vokser op og ifølge hans søskende får healende hænder. Jeg synes også, det er mærkeligt, at der kommer en forstyrrelse på min optager, mens vi står i portalen til kosmos.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Ifølge mor, så er der en energiportal.

Louise Lindblad: Jeg siger ikke jeg tror. Jeg siger bare, at jeg er begyndt at rette blikket lidt mere op mod himlen. Så nu går jeg altså her og kigger op mod himlen. Men hvis min chakrafarve var orange, så er jeg måske nu begyndt at nærme mig de blåviolettoner.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Jo mere åben en spirituel man er, jo mere kan man lide den lilla farve.

Louise Lindblad: Jeg er blevet usikker på, hvor David står i troen. For mig har han hele tiden været indbegrebet af rationalitet og logik. Erhvervspsykologen, der søger svar i videnskaben. Men måske har jeg taget fejl.

Orthons stemme: Og man rystes over egen uvidenhed og fatter ikke, at mennesket i sig selv ejer alle disse kraftenergier.

Louise Lindblad: 100 meter. Jeg er på vej hjem til Kurt, Davids far, som bor i en lejlighed i København.

Du lytter til Disciplens søn. Mit navn er Louise Lindblad. I denne her episode møder jeg endelig personen, der udgør den anden halvdel af David, hans far, Kurt Lindekilde, og jeg håber, at det kan give mig en form for klarhed, for jeg er virkelig oprigtigt nysgerrig på, hvad der gemmer sig inde bag den her lyseblå nystrøgede skjorte. Hej David, kan du høre mig? Ved du hvad? Jeg venter bare lige hernede så. Okay. Vi ses snart. Hej. Davids far bor i en lille lejlighed med skråvægge på tredje sal i København. Hele vejen rundt langs væggene i stuen er der stablet bøger om alt mellem himmel og jord. Har jeg lyst til at sige. Fra gulv til loft.

Jeg tager altså jakken ikke for varm. Jeg tager bare og smider bare lige jakken et sted. Ej, hvor er her hyggeligt. Flot sofa. Haha den kan jeg godt lide.

Kurt Lindekilde, Davids far: Ja, i gamle dage hed det stor-sofaen.

Louise Lindblad: I hjørnet står en sofa med zebra print. Først skal du præsentere dig selv, Kurt, tænker jeg.

Kurt Lindekilde, Davids far: Jeg hedder Kurt Lindekilde. Jeg har været holistisk læge gennem mere end 30 år og beskæftiger mig med akupunktur og psykoterapi og alt andet end en almindelig lægevirksomhed, kan man sige. Og så har jeg interesseret mig for vildt mange ting som man kan se, når man ser på bare et udsnit af mine bøger. Der er stort set ikke det, som jeg ikke har været optaget af. Nu er jeg også optaget af astrologi, astrologi og min underviser i astrologi, Claus Houlberg siger, at en tvilling, som jeg er, han har kun én ambition her i livet, og det er at vide alt.

Louise Lindblad: Ved du, Kurt? Hvorfor at David har... er endt med at sige ja til at lave det her, vi er i gang med at lave lige nu.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Jeg ved ikke, om jeg helt har forstået det, men men jeg tænker, at når man var David og var 5 6 7 år dengang det skete, som vi nu skal tale om, så har

han oplevet at hans far og mor var der nogle underlige nogen. Altså vi var vegetarer dengang og sådan, så jeg tænker, at det er et forsøg på at, for David, at finde ud af, hvad kommer han af? Hvad er hans fortid? Og altså for ligesom at få styr på hvem var de egentlig, mor og far, dengang? Og hvad var det, der skete dengang? Jeg tænker, det er det, det handler om for ham.

David Lindkilde: Ja, det tror jeg nok er rigtigt. Det er jo noget, der sådan folder sig ud undervejs i den proces her. Jeg har jo altid været sådan lidt distanceret i forhold til selve begrebet Orthon, som jeg måske har nævnt før, så det er jo et eller andet sted at finde ud af, hvad var det for noget, og hvorfor var det? Og hvilken indflydelse havde det på mig og også os som familie, som søskende...

Louise Lindblad: Jeg tænker det nu, Kurt, at du skal. Du bestemmer selv, hvor du vil starte. Men præsenter dit bekendtskab med Orthon eller din involvering i bevægelsen.

Lars Knud Lindkilde, Davids bror: Jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde fænomenet, om det er en bevægelse eller det er en sekt, eller det var eller. Men det var jo i kraft af, at jeg traf Davids mor i Solvoggen.

Louise Lindblad: Kurt og Birgit møder hinanden i kunst- og filosoficenteret Solvoggen i Odense omkring året 1969, samme år i øvrigt som en halv milliard mennesker verden over sidder klinet til tv skærmene ved den direkte transmission af Neil Armstrong, der som det første menneske nogensinde trådte ned på Månens overflade. Med de famøse ord: "Et lille skridt for et menneske, men et stort spring for menneskeheden". Men altså Kurt og Birgit møder hinanden. Året er 1969, og på trods af en aldersforskel på 12 år, opstår der hurtigt en romance mellem dem.

Lars Knud Lindkilde, Davids bror: Jeg er jo ekstremt ung, så jeg er dårligt fyldt 20, så selv om jeg som jeg introducerede mig selv med at sige, at jeg har været interesseret i alle mulige ting, så vil jeg også sige, at jeg synes jo i dag, som snart 75 årig er min baggrund for at udtale mig om ting er lidt anderledes end dengang, da jeg kun var 18-20 år gammel, men det er deromkring, at jeg bliver fanget ind.

Louise Lindblad: Kurt er en del af Orthon-bevægelsen i alle de år han er sammen med Birgit. Han sidder med til seancerne, hvor Orthons ord strømmer gennem Knud Weiking, men Kurt finder aldrig den mening i hans ord, som Birgit gjorde.

Lars Knud Lindkilde, Davids bror: Jeg kan måske også bare fortsætte med at sige, at da jeg så første gang, oplever Knud Weiking, at, citationstegn, at "Orthon er på", og jeg ser hende kanaliserer eller...

Orthons stemme: som fører

Kurt Lindekilde, Davids far: for det foregår i [Ganer/Ganderup] i Jylland.

Orthons stemme: Til en anden form for død.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Hvor han jo godt vidste, at det var første gang, jeg så 'fænomenet', skal vi kalde det sådan.

Orthons stemme: Og derigennem til en anden form for liv.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Så siger jeg til Knud: Ja, altså, det ved jeg ikke. Altså det kunne enhver skuespiller jo have lavet. Altså...

Orthons stemme: Disse to ting hænger nøje sammen.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Jeg har ikke så meget respekt for folk som sådan. Så det er sådan, på den ene side, så var jeg sådan lidt tiltrukket af det, men så var jeg også skeptisk hele tiden. Altså, hvad er det egentlig, det her egentlig handler om?

David Lindekilde: Men hvad tænker du, far? Fordi jeg har stort set aldrig snakket med mor om det, sådan rigtigt. Men jeg har spurgt hende på et tidspunkt engang omkring sådan 'jeg var der jo', det citat kan jeg huske, eller jeg tror, jeg har stillet. Men både Dorthe og Lars har jo også oplevet, at der skete noget med Knud Weiking, som virkede meget autentisk. Altså den der proces fra at være Knud Weiking til at være orthon. Altså hvad er det er det, der sker? At mennesker kan have så forskellige opfattelser af, hvordan det skifte er, fordi for dem virker det som om, at så var sandheden der.

Og det er sådan, jeg tolker det, at jeg har jo været der. Jeg har jo set det at have oplevet det. Ergo må det også være rigtigt. Men du har haft en anden oplevelse.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Jamen, jeg tænker, at at der kommer vi jo til at gribe ind i vores indre psykiske rum, hvor man har et skal vi kalde det et trosbehov for at at her kommer sandheden. Det kan jeg. Det kan jeg forholde mig til. Så når jeg ikke når jeg starter med at sige, at det kunne enhver skuespiller jo have lavet, så er det fordi det er det, jeg mener. Altså, jeg har ikke noget, jeg har. Jeg har ikke været følelsesmæssigt berørt af at være til stede. Jeg oplevede, at han ændrede mimik eller satte sig anderledes og talte også på en anden måde. Men hvor kommer det fra?

Orthons stemme: Og at man selv må gå vejen hen til den port, som fører ind til den her omtalte verden.

Louise Lindblad: Okay, det er nu nu, jeg har chancen. Davids far fortæller, at han oplevede seancerne, hvor Orthon talte gennem Knud Weiking som skuespil. Men Davids mor var aldrig i tvivl om, at det, der skete, var virkeligt, for hun var der jo, som David siger. Hun så det. Hun mærkede det. Kontakten til en anden verden end vores. Har David prøvet noget lignende? Jeg tager mig endelig mod til at spørge ham om, hvad det lige var, hans to halvsøskende, Dorthe og Lars mente, da de fortalte mig, at David altså heller ikke er uden evner.

Nu spørger jeg, og du lader bare være med at svare, hvis du ikke vil. Davids søskende, Dorthe og Lars, har begge, uafhængigt af hinanden, Så snart jeg har slukket mikrofonen og sagt, at David han er jo heller ikke uden evner. Hvad har de..? Hvad mener De med det?

David Lindekilde: Jeg tænker, at det er jo der, hvor jeg tænker, at jeg ikke er ateist. Det er fordi nogle gange har jeg også, og jeg tror måske andre også har fornemmet noget, som man ikke kan sætte ord på, hvad er. Og ikke kan beskrive med logisk rationelle termer. Og når jeg er ikke, så kan man sige hvad skal man så beskrive det med? Jamen, jeg kan ikke beskrive det med andre ord, end jeg skal bevæge mig over i et domæne, som jeg ikke synes, at jeg kan stå i. Og så bliver jeg jo blot en, der tier, kan man sige, for jeg har ikke ord for at sætte ord på det, uden at jeg lander i en beskrivelse, som jeg ikke synes, at jeg hører hjemme i. Det tænker jeg vil være min bedste forklaring, som det er nu. At der er mere mellem himmel og jord. Det har jeg fornemmet, og det har jeg mærket. Og så kan man jo kalde det hvad som helst. Og så er det så min måde at selv at tolke det på.

Louise Lindblad: Så David har selv fornemmet, at der er mere mellem himmel og jord, som han formulerer det, uden at blive mere konkret på hvordan. Men har David også healende hænder? Altså tror han egentlig selv, at han har været med til at redde en mand med hjertestop ved at lægge en hånd på hans bryst? Da vi var hjemme hos Dorthe, så fortalte hun mig en historie fra hendes bryllup. En historie der gik på at at du har det som hun kalder healende hænder. Jeg kunne godt tænke mig at høre din version af den historie.

David Lindekilde: Ja, men det er rigtigt at Dorthes bryllup blev afholdt og så ud på aftenen var der en gæst som blev meget skidt og fik hjertesmerter og lagde sig ned. Og så var han jo, mens vi ventede på ambulancen kom, var han meget urolig og usikker. Selvfølgelig var han det. Han var bange for hvad der ville ske. Og så sad jeg hos ham, og så havde jeg en hånd på ham. Sådan min måde at berolige ham på, mens vi sad og snakkede sammen og hvad der var ved at ske, og vi havde ambulancen på vej og så videre og så videre. Jeg kan ikke forestille mig, at jeg skulle have vedkommende havde været død, hvis vedkommende havde død så havde jeg givet hjertemassage og kunstigt åndedræt. Det har jeg prøvet før. Jeg har fået et kursus i det for mange år siden. Det gjorde jeg ikke. Så det er sådan, jeg erindrer historien.

Louise Lindblad: Lægger du noget som helst i det her med, at du havde hånden på brystet, udover at det handlede om at berolige ham?

David Lindekilde: Nej, det gør jeg ikke. Ikke dengang og heller ikke nu.

Orthons stemme: Derfor har jeg lært jer om liv og død. [Om døgn for livet og nok for døden].

Louise Lindblad: Har I talt om det her før?

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Jeg tror nok, vi har, vi har svunget omkring de her ting på den måde og talt om det, og hvor at som det er lige nu, så er, så står David jo som han siger, også et sted, hvor han jo... Nu er han erhvervspsykolog, hedder det vel, er organisationspsykolog og har et set-up med en bestemt tilgang og tilgang, måder at gå til tilgangene på, hvor at man kan bruge det som en basis for at andre folk får det bedre og mere struktur på. Men det er jo ikke bare for mig psykologisk, det er også spirituelt og der er en dybere. Ja, der er mere mellem himmel og jord. Ja, det kender jeg godt, og det har jeg også selv brugt mange gange, det udtryk. Men, men jeg vil sige, at der er en kraft som som, så kan vi kalde det Gud eller universet eller. Men der findes, skal vi kalde det en skaberkraft, og der tror jeg ikke, vi er helt enige. Men, men, men, men, David udelukker jo ikke noget, altså.

David Lindekilde: Kan jeg kommentere på det?

Louise Lindblad: Det må du gerne.

David Lindekilde: Ja, for jeg tænker, at... Jeg tænker, at ordet spiritualitet klinger ikke godt ved mig. Det ræsonnerer ikke godt med den forståelse jeg har af spiritualitet. Det jeg har syntes jeg oplevede for meget pakket ind under den hat. Det er ikke et domæne jeg kan stå med. Og så tænker jeg, at alt det som far siger, at så er jeg jo... Altså den beskrivelse du kommer fra, det synes jeg også er for overfladisk ud fra min forståelse af mig selv. Men det ord som jo er altså hele min mor og Herlev, Dorthe og Lars og også dig far er jo beskriver sig selv som spirituelle. Det er bare ikke et begreb jeg kan være med, fordi jeg har set så mange ting pakket ind under den synes jeg, under hele min opvækst. Så jeg leder efter et tredje begreb. Ja, det er sådan. Og det kan godt være, det ikke findes, men det er så min egen forståelse af det, som kan dække den dybde du beskriver, men ikke ud fra et spirituelt begreb.

Louise Lindblad: Men handler det grundlæggende om at finde ind ind, søge, nok mere end at finde, søge en eller anden form for mening og orden i den her verden, som jo er kaotisk. Altså, det er den jo.

Lars Knud Lindekilde, Davids bror: Jamen, det er jo klart, det er jo det, det er. Altså, det er ikke bare alene at finde en form for orden i vores, skal vi sige, globale menneskehed eller samfund. Men også i mit eget indre. Altså hvordan kan jeg forklare mig selv og forstå mig selv og bruge nogle begreber, som støtter det jeg sanser og fornemmer?

Louise Lindblad: Vi har en lang snak i Kurts lejlighed om tro, spiritualitet, liv i rummet, parallelle verdener til vores det uendelige univers. Og da jeg træder ud i dagslyset, er jeg en lille smule

rundtosset. Jeg ved ikke helt hvorfor, men det irriterer mig, at jeg har så svært ved at placere David. Han har aldrig følt sig hjemme hos Orthon. Han siger selv, at han i det hele taget ikke føler sig hjemme i nogle af de begreber, vi bruger, og som han selv er vokset op med. Spirituel religiøs. Men jeg tror, at David rent faktisk selv, ligesom hans mor, har oplevet noget på egen krop, som har forandret et eller andet i ham. Noget han ikke bare har kunnet ignorere eller afvise. Religiøse mennesker ville måske kalde det en åbenbaring eller en forbindelse til noget guddommeligt. David kalder det indtil videre bare uforklarligt. Måske var det netop den ting, den følelse hans mor kaldte Orthon.

[...]

Jeg står herude foran Solvognen og venter på David. Efter nogle ugers optagepause mødes David og jeg igen. Denne gang i Odense. Hej David. Vi mangler nemlig at tale med en person fra den tid, hvor Orthon varslede en snarlig atomkrig, og hvor en gruppe mennesker byggede en bunker på Midsjælland. Hej, godt at se dig igen. En person som har mødt Knud Weiking flere gange, og som kendte Birgit og familien. Han hedder Martin Thygesen. Det er ved at være længe siden, jeg har glædet mig til at høre, hvad Martin har at fortælle. Martin Thygesen er manden, der i sin tid førte Davids forældre sammen, så han er på en måde også første led i den her skabelsesberetning.

Martin Thygesen: Kom indenfor. Velkommen til! Det er et par dage siden.

Louise Lindblad: Vi mødes i Solvognen alle tre. Et sted Martin startede som 18-årig og hvor Knud var Weiking kom og holdt et foredrag i 1968, altså året efter den jul, hvor jorden ikke gik under. Foredraget blev faktisk optaget dengang:

Knud Weiking: Natten til den 20. Februar 1967.

Louise Lindblad: Det er det, du hører her.

Knud Weiking: Er jeg er færdig med at køre min vagt. Jeg kørte dengang taxa i København, og klokken er nøjagtig kvart over et, da jeg går ind i min stue og skræller mig en appelsin. Tænder mig en cigaret, da er der en stemme, der siger til mig lige så tydeligt som jeg taler her: "sluk den cigaret, jeg vil tale til dig".

Louise Lindblad: Dit første møde med Davids mor, Birgit. Kan du huske det?

Martin Thygesen: Ja, det har været til en af de møder, som jeg tog rundt til. Som inviterede folk ind, som mente, at de havde set flyvende tallerkener, eller at de havde mødt mennesker fra rummet. Og hvis jeg nu skal være helt ærlig, så var der også mange ikke raske mennesker, der snakkede om det. Og for mig var det jo et spørgsmål om en skelneevne. Er det nogle mennesker, som kan vurdere, hvad de egentlig har oplevet, eller er det deres fantasi, der løber af med dem? Og det svinger i det univers der, hvor noget er fiktion.

Knud Weiking: "Allerede næste dag modtog jeg mit første budskab, og det lød: min forandring på jordplan vil blive endelig og total. Det var jo et temmelig hårdt budskab at modtage som det første."

Martin Thygesen: I de der kredse, der var under krigen. Da var der også en person, der dukkede op, der hed Knud Weiking. Og det er garanteret det, du gerne vil høre lidt om. Ja, fordi han påstod jo, at dommedag var tæt på, og at der skulle bygges en bunker så. Men da vi så startede Solvognten, så var det jo oplagt at invitere Knud Weiking til at holde foredrag. Hvorfor skete der ikke noget, dengang jorden gik under? Det var jo vores spørgsmål til ham, og det ville han så besvare i to-tre timer lange foredrag, der er optaget.

Knud Weiking: Den nat, fik jeg en masse personligt at vide om mit eget liv og mit forhold til livet. Hvad jeg havde begået af utyske streger og andet skarnsværk.

Martin Thygesen: Og nu kommer vi til det, som ikke så mange ved noget om.

Louise Lindblad: Efter Knud Weikings foredrag i Solvognten bliver Martin Thygesen kontaktet af en person, som fortæller, at han har nogle oplysninger om Knud WEiking, som Martin bør vide.

Martin Thygesen: Og så siger han: "Jeg har siddet i fængsel med Knud Weiking". Har du det, sagde jeg så. "Må jeg, må jeg holde et foredrag om det?" Ja, det må du gerne, fordi det ved jeg jo ikke noget om det her.

Louise Lindblad: Manden, der opsøger Martin Thygesen, hedder Jens Peter Jensen, og han fortæller, at han har delt fængselscelle med Knud Viking i 1945. Knud skulle efter sigende have været en del af Frikorps Danmark. Den historie har jeg hørt omtalt før, men jeg har ikke kunnet få den endeligt bekræftet. Jens Peter Jensen fortæller også Martin Thygesen, at han dengang i fængselscelle begyndte at lære Knud, som dengang ikke hed Weiking, men Rasmussen, alt, hvad han vidste om universets opbygning, reinkarnation og verdens undergang.

Martin Thygesen: Humlen i det hele var, at Knud Weiking var virkelig interesseret, og han hedder også Knud Rasmussen dengang, og han har garanteret at læst den bog her. Nu skal du se.

Louise Lindblad: Martin rejser sig op for at hente en af de bøger, han har linet op på et velourdækket langbord ved siden af os.

Martin Thygesen: Den blev skrevet i slutningen af 50'erne og udkom i 1951, og den kom Jens Peter Jensen til mig og sagde. Vi tager en lidt længere snak, når du lige har fået læst den her.

Louise Lindblad: Otto Viking. Er det sådan man udtaler hans efternavn?

Martin Thygesen: Ham her. Han hedder altså Otto Viking. Altså, det er tilladt at tænke selv. Ja, og den fortæller en klode griber ind. Og det er en nøjagtigt beretning af, hvad man næsten kan forestille sig i sin vildeste fantasi, hvis man vil redde jorden. Det står her. Den er udkommet i 1961.

Louise Lindblad: Vi kan ikke vide, om Knud Weiking er blevet inspireret af Jens Peter Jensens fortællinger i fængslet og siden af Otto Vikings bog En klode griber ind, Og om det er sådan, Orthon er blevet til. Men det er en mulighed.

David Lindekilde: Jeg sidder og tænker her, at det har min mor formentlig, hvis... Nu kigger jeg på den her Otto Weiking- Viking bog her. For hun har formentlig ikke kunnet undgå at høre det foredrag eller få det omtalte sig. Men jeg sidder og kommer i tanke om, at det har jeg også nævnt før for dig, Louise, at jeg tror, at jeg engang har spurgt min mor om med Knud Weiking, hvor hun har sagt, jamen jeg var der jo, og det er den der med, at for mig er det bekræftet, at der er sket noget, når hun har set ham, som har gjort noget ved hende.

Martin Thygesen: Jeg tror, at din mor med det hjerte hun havde, da har hun kunnet se at at der var en inspiration, en ideopbygning med et univers der er bedre end det vi bøvler med her. Og din mor har ledt efter det altruistiske væsen, og alle mennesker har et eller andet altruistisk i sig. At det så måske er sværere at få øje på nogle end andre. Men, men, men Knud kørte jo på, at verden skulle frelses, og hvem kan ikke mene, at verden skal blive bedre?

David Lindekilde: Så kan man sige, at når vi sidder her og snakker om min mors rejse. Det drejer det sig egentlig ikke så meget om Knud Weiking, det drejer sig om min mor.

Martin Thygesen: Ja, det drejer sig om, at min mor fandt et billede, der var et håb for verden.

David Lindekilde: Og for hende

Martin Thygesen: Ja, for verden og os, det, vi hører sammen.

David Lindekilde: De smelter sammen.

Martin Thygesen: Ja, det spiller sammen. Ja, egentlig handler det hele om, at vi mennesker skal blive en enhed, for så bliver vi en enhed. Vi kunne ikke finde på at skyde skoene af os selv eller armen eller noget andet. Den enhed vil vi da ikke gå i krig på noget tidspunkt, for vi ser tåbelighed i det. Men når vi arbejder sammen som en enhed, så har vi en krop, der fungerer, og så har vi en verden, der fungerer, og det er jeg helt sikker på, at din mor var jo pionér inden for at være søde ved andre mennesker.

David Lindekilde: Det var hun, jo.

Martin Thygesen: Ja, og der havde hun min store respekt, at hendes, hvad skal man sige, billede var Knud Weiking. Der er ikke noget at gøre med, at hun er et dårligere menneske eller var.. hvad skal man sige, havde fundet sin, sin eneste frelser... Nej, den var hun egentlig godt klar over, at den fandtes i hende selv. Det tror jeg. Jeg er mere usikker på andre mennesker, men ikke din mor. Nej.

David Lindekilde: Nej.

David Lindekilde: Tak Martin.

Martin Thygesen: Ja, selv tak. Selv tak.

David Lindekilde: Det er ikke noget at tak for det, vil jeg meget gerne sige.

Louise Lindblad: Vi er ved at være færdige med samtalen i Solvognen. Måske har vi lige fået placeret nogle vigtige brikker i fortællingen om Orthon-bevægelsen. Endelig sidder jeg med den der rare følelse af, at tingene begynder at give mening for mig. Det er som om jordforbindelsen er genetableret. Det er så skønt, når tingene kan forklares. Men så er det, at Martin Thygesen rejser sig fra stolen igen. Han går hen og henter en anden bog fra langbordet. En lille en med titlen Telepati skrevet af den polsk-amerikanske George Adamski, som var en af de første personer, der offentligt hævdede, at han havde set ufoer og mødt rumvæsner. På forsiden af bogen er der et tegn, et særligt tegn. Det er en cirkel, der omkranser to runelignende indskrifter, som George Adamski hævder at have set på det rumskib, som kom og hentede ham. Det er en længere historie, men grunden til, at jeg nævner det, er, at tegnet symboliserer lige præcis det budskab fra rummet, som Davids mor lyttede til og rettede sit liv efter.

Martin Thygesen: Det betyder broderskabet er kosmos' sønner og døtre. Det er et tegn for, at vi er indforstået med, at vi skal holde af hinanden alle sammen i universet.

Louise Lindblad: Det er som teenager, at Martin Thygesen læser George Adamski bog første gang. En aften sætter han sig på stranden ved sin forældres sommerhus for at meditere foran en solnedgang.

Martin Thygesen: Det var en sommeraften, der var varm, og solen var gået ned, og jeg sad der i min salighed med tæppe rundt om mig og sidder bare sådan og mediterer og kigger ud på vandet. Og så siger jeg, som der står, at man kan, "Broderskabet er kosmos' sønner og døtre. Kontakt

mig". Og der sidder jeg sådan set uden at finde en forventning af nogen som helst slags. Jeg sidder bare og mediterer det.

Louise Lindblad: Og så oplever han noget, der er svært at forklare.

Martin Thygesen: Om fem minutter. Lige foran dig. Og der var ikke nogen. Jeg sad bare der... Om 5 minutter. Jeg tog mit ur... lige foran mig og solen var gået ned og det var som sagt som der kan næsten gå ned ved ellevetiden eller kvart i 11 eller sådan noget. Og så kommer der et lys ude i horisonten helt nede ved vandet. Kæmpestort, ja 5 minutter og da begyndte hårene at rejse sig på mig. Jeg blev så bange. Jeg tænkte, hvad sker der? Hvad sker der? Og det kan ikke være en stjerne så langt nede. Den kan man ikke se. Det kan det ikke være. Og så begyndte den at bevæge sig, og det kan ikke være en flyver. Det kører den for langsomt til. Hvad kan det være? Så går jeg tilbage. "Broderskab af kosmos' sønner og døtre, kontakt mig". Så kører den 90 grader til den anden side, stod der, så kom dem op der. Broderskabet af kosmos' sønner og døtre, kontakt mig!

Louise Lindblad: Det er snart et år siden, vi åbnede de flyttekasser, Birgit efterlod på loftet på Stationsvej 2. I næste og sidste episode af Disciplens søn går David og jeg i Birgits fodspor. Det her symbol,

David Lindekilde: Det var det, ja.

Louise Lindblad: Vi retter blikket op mod himlen og forsøger at skabe kontakt. Det betyder "broderskabet af kosmos, sønner og døtre..."

David Lindekilde: Det var det, man skulle sige.

Louise Lindblad: Det er det, man skulle sige. "... Kontakt mig". Disciplens søn er produceret af Louise Lindblad for Nationalmuseets mediehus Vores Tid. Redaktør er Rikke Caroline Carlsen.

Outtro: Du har lyttet til en podcast fra Nationalmuseets mediehus Vores tid. Følg os på Facebook og Instagram, så får du fascinerende historier og nyt om episoder fra vores mange podcasts.

Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus

Obscuritas S7E4. Disciplens søn

Produceret af Louise Lindblad for Vores Tid